

PORUKA SEDMOG ANĐELA

SVEZAK 1 BR. 9 – 15. rujna 2026.

Zašto je Isus patio i umro?

“Nego, u dane glasa sedmoga anđela, čim zatrubi, dovršit će se tajna Božja, kao što evanđeljem navijesti slugama svojim, prorocima.” (Otkr. 10:7 VB)

SADRŽAJ

PROUČAVANJE SVETOG PISMA

Studija IX - Otkupnina i restitucija

IMA LI NADE ZA ONE KOJI SU UMRLI NESPAŠENI?

13 Kako će se suditi čovječanstvu u Božjem kraljevstvu?

I BOG JE PLAKAO

Poglavlje 5 - Patnički Spasitelj i patnički kršćani

STUDIJA IX

OTKUPNINA I RESTITUCIJA

Restitucija zajamčena Otkupninom — Ne vječni život, nego proba za njega, osigurana Otkupninom — Uvjeti i prednosti probe — Kristova žrtva neophodna — Kako je rasa mogla biti i bila otkupljena smrću jednoga — Vjera i djela i dalje neophodni — Plaća za namjerni grijeh sigurna — Hoće li na zemlji biti mjesta za uskrsle milijune? — Restitucija nasuprot evoluciji.

IZ nacрта Božjeg otkrivenog plana, kako je do sada skiciran, očito je da je Njegova namjera za čovječanstvo restitucija ili obnova do savršenstva i slave izgubljene u Edenu. Najsnažniji i najuvjerljiviji dokaz o ovoj temi najjasnije se vidi kada se u potpunosti shvati opseg i priroda otkupnine. Restitucija koju su pretkazali apostoli i proroci mora uslijediti nakon otkupnine kao pravedan i logičan slijed. Prema Božjem uređenju u osiguravanju otkupnine, cijelo čovječanstvo, osim ako se namjerno ne odupre spasonosnoj sili Velikog Izbavitelja, mora biti izbačeno od prvobitne kazne, "ropstva raspadljivosti", smrti, inače otkupnina ne bi vrijedila za sve.

Pavlovo rasuđivanje o ovoj temi vrlo je jasno i naglašeno. On kaže (Rim. 14:9): "Jer zato je Krist umro i oživio, da bude Gospodar [vladar, upravitelj] i mrtvima i živima." To jest, svrha smrti i uskrsnuća našeg Gospodina nije bila samo blagosloviti, vladati i obnoviti žive od čovječanstva, nego mu dati vlast nad mrtvima, kao i nad živima, ili potpunu kontrolu nad njima, osiguravajući blagodati svoje otkupnine podjednako jednima i drugima.* On "je sebe dao kao otkupninu [odgovarajuću cijenu] za sve", kako bi mogao blagosloviti sve i svakom čovjeku dati pojedinačnu probu za život. Tvrditi da je on dao "otkupninu za sve", a ipak tvrditi da će samo šačica otkupljenih ikada od

toga imati ikakve koristi, apsurdno je; jer bi to značilo ili da je Bog prihvatio otkupnu cijenu, a zatim nepravedno odbio odobriti oslobađanje otkupljenih, ili da je Gospodin, nakon što je otkupio sve, bio ili nesposoban ili nevoljan provesti prvobitnu dobrohotnu namjeru. Nepromjenjivost božanskih planova, ništa manje nego savršenstvo božanske pravde i ljubavi, odbacuje takvu misao i proturječi joj, te nam daje sigurnost da će prvobitni i dobrohotni plan, kojemu je "otkupnina za sve" bila temelj, biti u potpunosti proveden u Božje "određeno vrijeme", i donijet će vjernim vjernicima blagoslov oslobođenja od adamske osude i priliku za povratak pravima i slobodama sinova Božjih, u kojima su uživali prije grijeha i prokletstva.

**U apostolovim riječima s pravom možemo prepoznati dodatno i još šire značenje; naime, da je cijela ljudska obitelj bila uključena u izraz "mrtvi". S Božjeg gledišta cijela rasa, pod smrtnom presudom, tretira se kao da je već mrtva (Mat. 8:22); stoga bi se izraz "živi" primijenio izvan ljudske obitelji na neke čiji životi nisu bili izgubljeni — anđele.*

Neka se jasno sagledaju stvarne blagodati i rezultati otkupnine, i svi prigovori na njezinu univerzalnu primjenu moraju nestati. "Otkupnina za sve" koju je dao "čovjek Krist Isus" nijednom čovjeku ne daje niti jamči vječni život ili blagoslov; ali svakom čovjeku jamči još jednu priliku ili probu za vječni život. Prva proba čovjeka, koja je rezultirala gubitkom prvotno dodijeljenih blagoslova, zapravo je pretvorena u blagoslov iskustva za one vjerna srca, zbog otkupnine koju je Bog osigurao. Ali činjenica da su ljudi otkupljeni od prve kazne ne jamči da oni ne bi mogli, kada budu pojedinačno na probi za vječni život,

propustiti iskazati poslušnost bez koje nikome neće biti dopušteno živjeti vječno. Čovjek će, zbog sadašnjeg iskustva s grijehom i njegovom gorkom kaznom, biti potpuno unaprijed upozoren; a kada mu se, kao rezultat otkupnine, dodijeli još jedna, pojedinačna proba, pod okom i kontrolom onoga koji ga je toliko ljubio da je dao svoj život za njega, i koji ne želi da itko propadne, nego da se svi obrate Bogu i žive, možemo biti sigurni da će samo oni koji su namjerno neposlušni primiti kaznu druge probe. Ta će kazna biti druga smrt, iz koje neće biti ni otkupnine ni oslobođenja, jer ne bi bilo svrhe za još jednu otkupninu ili daljnju probu. Svi će u potpunosti vidjeti i okusiti i dobro i zlo; svi će posvjedočiti i iskusiti Božju dobrotu i ljubav; svi će imati potpunu, poštnu, pojedinačnu probu za život, pod najpovoljnijim uvjetima. Više se ne bi moglo tražiti, i više se neće dati. Ta će proba zauvijek odlučiti tko bi bio pravedan i svet i pod tisuću proba; a također će odrediti tko bi bio nepravedan, i dalje nesvet i okaljan, i pod tisuću proba.

Bilo bi beskorisno dodijeliti još jednu probu za život pod potpuno istim okolnostima; no iako će okolnosti onih koji su na probi biti drugačije, povoljnije, odredbe ili uvjeti njihove pojedinačne probe za život bit će isti kao u adamskoj probi. Božji će zakon ostati isti — on se ne mijenja. On će i dalje govoriti: "Duša koja griješi, ona će umrijeti"; a stanje čovjeka neće biti ništa povoljnije, što se tiče okruženja, od uvjeta i okruženja u Edenu; ali velika će razlika biti u povećanom znanju. Iskustvo sa zlom, u suprotnosti s iskustvom s dobrom, koje će svatko steći tijekom probe u nadolazećem dobu, sačinjavat će prednost zbog koje će se rezultati druge probe tako uvelike razlikovati od rezultata prve, i zbog koje su božanska Mudrost i Ljubav osigurale "otkupninu za sve" i tako svima zajamčile blagoslov nove probe. Nikakva povoljnija proba, nikakav povoljniji zakon, nikakvi povoljniji uvjeti ili okolnosti ne mogu se ni na koji način zamisliti kao razlozi za još jednu otkupninu ili daljnju probu za bilo koga nakon Milenijskog doba.

Dana otkupnina nikome ne opravdava grijeh; ona ne namjerava grešnike uračunati kao svece i tako ih uvesti u vječno blaženstvo. Ona jednostavno oslobađa grešnika koji je prihvaća od prve osude i njezinih rezultata, i izravnih i neizravnih, te ga ponovno stavlja na probu za život, u kojoj će probi njegova vlastita namjerna poslušnost ili namjerna neposlušnost odlučiti može li on imati vječni život ili ne.

Niti se treba pretpostaviti, kako se čini da su mnogi skloni pretpostaviti, da svi oni koji žive u stanju civilizacije, te vide ili posjeduju Bibliju, samim time imaju potpunu priliku ili probu za život. Mora se imati na umu da pad nije jednako oštetio svu Adamovu djecu. Neki su na svijet došli tako slabi i iskvareni da ih je bog ovog svijeta, Sotona, lako zaslijepio te su ih zarobili grijesi koji ih opsjedaju i okružuju; i svi su više ili manje pod tim utjecajem, tako da, čak i kada bi htjeli činiti dobro, zlo je prisutno i moćnije kroz okruženje itd., i dobro koje bi htjeli činiti gotovo je nemoguće, dok je zlo koje ne bi htjeli činiti gotovo neizbježno.

Zaista je malen broj onih koji u sadašnjem vremenu istinski i iskustveno uče o slobodi kojom Krist oslobađa one koji prihvaćaju njegovu otkupninu, te se stavljaju pod njegovu kontrolu za buduće vodstvo. Ipak, samo ovo malo njih, Crkva, pozvana i unaprijed podvrgnuta probi s posebnom svrhom da budu suradnici s Bogom u blagoslivljanju svijeta — svjedočeći sada, te vladajući, blagoslivljajući i sudeći svijetu u njegovom dobu probe — do sada uživaju u bilo kojoj mjeri blagodati otkupnine, ili su sada na probi za život. Ovom se malom broju uračunavaju (a oni ih primaju vjerom) svi blagoslovi restitucije koji će biti osigurani za svijet tijekom nadolazećeg doba. Ovi, iako nisu savršeni, nisu stvarno obnovljeni u Adamovo stanje, tretiraju se na takav način da se nadoknadi razlika. Kroz vjeru u Krista uračunati su pravednima, i stoga su vraćeni u savršenstvo i božansku naklonost, kao da više nisu grešnici. Njihove nesavršenosti i neizbježne slabosti, koje su nadoknađene otkupninom, ne uračunavaju im se, nego su pokrivene Otkupiteljevim savršenstvom. Stoga

je proba Crkve, zbog njezina uračunatog položaja u Kristu, jednako poštena kao ona koju će svijet imati u svoje vrijeme probe. Cijeli će svijet biti doveden do pune spoznaje istine, i svaki onaj koji prihvati njezine odredbe i uvjete, više se neće tretirati kao grešnik, nego kao sin, za kojega su namijenjeni svi blagoslovi restitucije.

Jedna od razlika između iskustava svijeta pod probom i iskustava Crkve tijekom njezine probe bit će ta što će poslušni iz svijeta odmah početi primati blagoslove restitucije postupnim uklanjanjem njihovih slabosti — mentalnih i fizičkih; dok Evangeoska crkva, posvećena Gospodinovoj službi sve do smrti, silazi u smrt i trenutačno dobiva svoje savršenstvo u prvom uskrsnuću. Druga razlika između dviju proba jest u povoljnijem okruženju sljedećeg doba u usporedbi s ovim, po tome što će tada društvo, vlada itd. biti naklonjeni pravednosti, nagrađujući vjeru i poslušnost, a kažnjavajući grijeh; dok je sada, pod knezom ovog svijeta, proba Crkve pod okolnostima nepovoljnim za pravednost, vjeru itd. Ali ovo će, kao što smo vidjeli, biti nadoknađeno nagradom slave i časti božanske prirode koja se nudi Crkvi, kao dodatak daru vječnog života.

Adamova je smrt bila sigurna, iako je dosegnuta kroz devet stotina i trideset godina umiranja. Budući da je on sam umirao, sva su njegova djeca rođena u istom umirućem stanju i bez prava na život; i poput svojih roditelja, svi oni umiru nakon više ili manje dugotrajnog procesa. Međutim, treba imati na umu da nije bol i patnja u umiranju, nego smrt — gašenje života — u kojem umiranje kulminira, ono što je kazna za grijeh. Patnja je samo popratna pojava, a kazna na mnoge pada s malo ili nimalo patnje. Nadalje se treba prisjetiti da je Adam, kada je izgubio život, izgubio ga zauvijek; i nitko od njegovog potomstva nikada nije bio u stanju okajati njegovu krivnju ili vratiti izgubljeno nasljedstvo. Cijela je rasa ili mrtva ili umire. A ako nisu mogli okajati svoju krivnju prije smrti, zasigurno to ne bi mogli učiniti ni kada su mrtvi — kada ne postoje. Kazna za grijeh nije bila jednostavno umrijeti,

uz povlasticu i pravo na kasniji povratak u život. U izrečenoj kazni nije bilo nikakve naznake o oslobađanju. (Post. 2:17) Restitucija je, stoga, čin besplatne milosti ili naklonosti s Božje strane. I čim je kazna bila navučena, čak i dok je bila izricana, naznačena je Božja besplatna naklonost, koja će, kada se ostvari, tako u potpunosti objaviti Njegovu ljubav.

Da nije bilo tračka nade koji je pružen izjavom da će sjeme žene zmiji zdrobiti glavu, rasa bi bila u krajnjem očaju; ali to je obećanje ukazivalo na to da je Bog imao nekakav plan u njihovu korist. Kada se Bog zakleo Abrahamu da će se u njegovom sjemenu blagosloviti sve obitelji na zemlji, to je podrazumijevalo uskrsnuće ili restituciju svih; jer mnogi su tada već bili mrtvi, a drugi su od tada umrli neblagoslovljeni. Ipak, obećanje je i dalje sigurno: svi će biti blagoslovljeni kada dođu vremena restitucije ili osveženja. (Djela 3:19) Štoviše, budući da blagoslov ukazuje na naklonost, a budući da je Božja naklonost bila povučena, a Njegovo prokletstvo došlo umjesto nje zbog grijeha, ovo obećanje budućeg blagoslova podrazumijevalo je uklanjanje prokletstva, a posljedično tome i povratak Njegove naklonosti. Ono je također podrazumijevalo ili da će se Bog smilovati, promijeniti svoju odredbu i osloboditi krivu rasu, ili pak da ima neki plan prema kojem bi ona mogla biti otkupljena, tako da čovjekovu kaznu plati netko drugi.

Bog nije ostavio Abrahama u nedoumici oko toga koji je bio Njegov plan, nego je kroz razne tipične žrtve, koje su svi oni koji su Mu pristupali morali prinijeti, pokazao da se On nije mogao niti se smilovao, niti ispričao grijeh; i da bi jedini način da se on izbriše i njegova kazna ukine bio dovoljnom žrtvom kojom bi se udovoljilo toj kazni. To je Abrahamu prikazano u vrlo značajnoj slici (tipu): Abrahamov sin, u kojem je bilo usredotočeno obećano blagoslivljanje, morao je prvo biti žrtva prije nego što je mogao blagoslivljati, a Abraham ga je u slici primio od mrtvih. (Heb. 11:19) U toj je slici Izak predstavljao (tipizirao) pravo sjeme, Krista Isusa, koji je umro da bi otkupio ljude,

kako bi svi otkupljeni mogli primiti obećani blagoslov. Da je Abraham mislio da će Gospodin ispričati i osloboditi krive, osjećao bi da je Bog promjenjiv te stoga ne bi mogao imati puno povjerenje u obećanje koje mu je dano. Mogao je zaključiti: Ako je Bog jednom promijenio mišljenje, zašto ga ne bi promijenio ponovno? Ako se predomisli u vezi prokletstva smrti, neće li se možda ponovno predomisliti u vezi obećane naklonosti i blagoslova? Ali Bog nas ne ostavlja u takvoj neizvjesnosti. Daje nam obilje jamstava i svoje pravde i svoje nepromjenjivosti. On nije mogao osloboditi krive, iako ih je toliko ljubio da "nije poštedito ni vlastitog Sina, nego ga je predao [u smrt] za sve nas".

Kao što je cijela rasa bila u Adamu kada je on bio osuđen, i izgubila život kroz njega, tako i kada je Isus "dao sebe kao otkupninu za sve", njegova je smrt obuhvaćala mogućnost nerođene rase u njegovim bokovima. Potpuna zadovoljština, ili odgovarajuća cijena, za sve ljude na taj je način stavljena u ruke Pravde — da bude primijenjena "u svoje vrijeme", a onaj koji je na taj način kupio sve, ima potpunu vlast obnoviti sve koji dolaze Bogu po njemu.

"Kao što je prijestupom jednoga presuda došla na sve ljude na osudu, tako je i pravednošću jednoga, besplatni dar došao na sve ljude na opravdanje života. Jer kao što su neposlušnošću jednog čovjeka mnogi postali grešnicima, tako će poslušnošću jednoga mnogi postati pravednima." (Rim. 5:18,19) Tvrdnja je jednostavna: Svi oni koji su dijelili smrt zbog Adamovog grijeha, imat će priliku da im naš Gospodin Isus ponudi povlastice života, On koji je umro za njih i žrtveno postao Adamova zamjena pred prekršenim zakonom, i tako "dao sebe kao otkupninu za sve". Umro je "pravedan za nepravde, da nas privede k Bogu". (1. Petrova 3:18) Međutim, nikada se ne smije previdjeti da sve Božje pripreme za našu rasu prepoznaju ljudsku volju kao čimbenik u osiguravanju božanskih naklonosti koje su tako obilno pružene. Neki su previdjeli ovo obilježje pri ispitivanju upravo citiranog teksta — Rim. 5:18,19. Apostolova je izjava, međutim, da se,

kao što se presuda osude proširila na sve Adamovo sjeme, jednako tako, kroz poslušnost našeg Gospodina Isusa Krista Očevom planu, kroz njegovu vlastitu žrtvu u našu korist, besplatni dar proteže na sve — dar oprostjenja, koji će, ako se prihvati, predstavljati opravdanje ili temelj za vječni život. I "kao što su neposlušnošću jednog čovjeka mnogi postali grešnicima, tako će poslušnošću jednoga mnogi postati [a ne 'su postali'] pravednima." Da nas je sama otkupnina, bez našeg prihvaćanja iste, učinila pravednima, tada bi pisalo: poslušnošću jednoga mnogi su postali pravednima.

No iako je Otkupitelj dao otkupnu cijenu, samo ih je malo tijekom Evanđeoskog doba postalo pravednima — opravdanim — "kroz vjeru u njegovu krv". Ali budući da je Krist pomirenje (zadovoljština) za grijeha cijelog svijeta, po njemu svi ljudi na tom temelju mogu biti oslobođeni i otpušteni od kazne za Adamov grijeh — pod Novim savezom.

Kod Boga nema nepravde; stoga: "Ako priznajemo svoje grijeha, on je vjeran i pravedan da nam oprost i očisti nas od svake nepravde." (1. Ivanova 1:9) Kao što bi s Njegove strane bilo nepravedno da nam je dopustio da izbjegnemo izrečenu kaznu prije nego što je dana zadovoljština, tako nam i ovdje daje na znanje da bi bilo nepravedno kad bi nam zabranio restituciju, budući da je prema Njegovom vlastitom uređenju naša kazna plaćena za nas. Ista ona nepokolebljiva pravda koja je nekada osudila čovjeka na smrt sada stoji kao jamac za oslobađanje svih onih koji, priznajući svoje grijeha, traže život kroz Krista. "Bog je onaj koji opravdava — tko je onaj koji osuđuje? Krist je umro; štoviše, i uskrsnuo je, on je zdesna Bogu, on se i zauzima za nas." Rim. 8:33,34

Potpunost otkupnine najsnažniji je mogući argument za restituciju cijelog čovječanstva koje će je prihvatiti pod ponuđenim uvjetima. (Otkr. 22:17) Sam Božji karakter pravde i časti stoji kao jamac tome; svako obećanje koje je On dao to podrazumijeva; i svaka tipična žrtva ukazivala je na tu veliku i dostatnu žrtvu — "Jaganjca Božjeg, koji odnosi GRIJEH SVIJETA"

— koji je "pomirilište [zadovoljština] za naše grijehе [Crkvine], i ne samo za naše, nego i za grijehе cijeloga svijeta". (Ivan 1:29; 1. Ivanova 2:2) Budući da je smrt kazna ili plaća za grijeh, kada se grijeh poništi, plaća mora u svoje vrijeme prestati. Svako drugo gledište bilo bi i nerazumno i nepravedno. Činjenica da još nije ostvaren oporavak od adamskog gubitka, iako je prošlo gotovo dvije tisuće godina otkako je naš Gospodin umro, nije ništa više argument protiv restitucije nego što je činjenica da je prošlo četiri tisuće godina prije njegove smrti dokaz da Bog nije isplanirao otkupljenje prije utemeljenja svijeta. I ove dvije tisuće godina nakon, kao i četiri tisuće godina prije Kristove smrti, bila su vremena određena za druge dijelove posla, pripremu za "vremena restitucije svih stvari".

Neka nitko brzopleto ne pretpostavi da u ovom pogledu postoji nešto što je u sukobu s naukom Svetog pisma da su vjera prema Bogu, pokajanje za grijeh i reformacija karaktera neophodni za spasenje. O ovom će se obilježju kasnije opširnije govoriti, ali sada sugeriramo da su samo rijetki ikada imali dovoljno svjetla da proizvedu punu vjeru, pokajanje i reformaciju. Neki su djelomično, a neki potpuno oslijepljeni bogom ovog svijeta, i oni moraju biti oporavljeni od sljepoće jednako kao i od smrti, kako bi svaki pojedinačno imao punu priliku dokazati, poslušnošću ili neposlušnošću, svoju dostojnost ili nedostojnost za vječni život. Zatim će oni koji se pokazu nedostojnima života ponovno umrijeti — drugom smrću — od koje više neće biti otkupljenja, a posljedično tome ni uskrsnuća. Smrt koja dolazi zbog Adamovog grijehа i sve nesavršenosti koje slijede nakon nje, bit će uklonjene zbog otkupljenja koje je u Kristu Isusu; ali smrt koja dolazi kao posljedica pojedinačnog, namjernog otpada je konačna. Taj grijeh nikada nema oprostjenja, a njegova kazna, druga smrt, bit će vječna — ne vječno umiranje, nego vječna smrt — smrt koja nije prekinuta uskrsnućem.

Filozofija plana otkupljenja bit će obrađena u sljedećem svesku. Ovdje samo utvrđujemo

činjenicu da otkupljenje kroz Krista Isusa treba biti jednako dalekosežno u svojim blagoslovljenim rezultatima i prilikama kao što je to bio Adamov grijeh u svojoj pošasti i propasti — da svi koji su bili osuđeni i koji su patili zbog jednoga mogu jednako tako sigurno, "u svoje vrijeme", biti oslobođeni svih tih zala zbog onog drugoga. Međutim, nitko ne može cijeniti ovaj biblijski argument ako ne prizna biblijsku izjavu da je smrt — gašenje postojanja — plaća za grijeh. Oni koji o smrti razmišljaju kao o životu u mukama, ne samo da zanemaruju značenje riječi smrt i život, koje su suprotnosti, nego se i upliću u dvije apsurdnosti. Apsurdno je pretpostaviti da bi Bog zauvijek održavao Adamovo postojanje u mukama zbog bilo kakvog grijehа koji je on mogao počinuti, a posebno zbog relativno malog prijestupa jedenja zabranjenog voća. Nadalje, ako naš Gospodin Isus otkupljuje čovječanstvo, ako je umro umjesto nas, postao naša otkupnina, otišao u smrt kako bismo mi bili oslobođeni od nje, nije li očito da je smrt koju je on pretrpio za nepravedne bila potpuno iste vrste kao i ona na koju je bilo osuđeno cijelo čovječanstvo? Trpi li on, dakle, vječno mučenje za naše grijehе? Ako ne trpi, onda je, jednako tako sigurno kao što je umro za naše grijehе, kazna za naše grijehе bila smrt, a ne život u bilo kojem smislu ili stanju.

JE LI RESTITUCIJA OSTVARIVA?

Neki su pretpostavili da, kada bi milijarde mrtvih bile uskrsnute, za njih na zemlji ne bi bilo mjesta; i da, kada bi i bilo mjesta za njih, zemlja ne bi bila sposobna održavati tako veliku populaciju. Neki čak tvrde da je zemlja jedno ogromno groblje, te da bi, kada bi se svi mrtvi probudili, gazili jedni po drugima u nedostatku prostora.

Ovo je važna točka. Kako bi bilo čudno kada bismo otkrili da, dok Biblija objavljuje uskrsnuće za sve ljude, ipak, prema stvarnom mjeranju, oni ne bi mogli pronaći uporište na zemlji! Pa da vidimo: izračunajte to i otkrit ćete da je to neutemeljen strah. Otkrit ćete da postoji obilje prostora za "restituciju svih", kao

što je "Bog govorio ustima svih svojih svetih proroka."

Pretpostavimo da je prošlo šest tisuća godina od stvaranja čovjeka, te da sada na zemlji živi milijardu i četiristo milijuna ljudi. Naša je rasa započela s jednim parom, ali napravimo vrlo širokogrudnu procjenu i pretpostavimo da ih je na početku bilo jednako toliko koliko ih ima sada; i nadalje, da ih nikada u bilo kojem trenutku nije bilo manje od tog broja, iako je zapravo potop smanjio populaciju na osam osoba. Ponovno, budimo širokogrudni i procijenimo tri generacije u jednom stoljeću, ili trideset i tri godine po generaciji, iako je, prema Postanku 5, bilo samo jedanaest generacija od Adama do potopa, što je razdoblje od tisuću šesto pedeset i šest godina, ili oko sto pedeset godina za svaku generaciju. Pa da vidimo: šest tisuća godina je šezdeset stoljeća; tri generacije u svakom stoljeću dalo bi nam sto i osamdeset generacija od Adama; a milijardu i četiristo milijuna po generaciji dalo bi dvjesto pedeset i dvije milijarde (252.000.000.000) kao ukupan broj naše rase od stvaranja do sadašnjeg vremena, prema ovoj širokogrudnoj procjeni, što je vjerojatno više nego dvostruko od stvarnog broja.

Gdje ćemo naći dovoljno mjesta za to veliko mnoštvo? Izmjerimo zemlju i pogledajmo. Država Teksas, u Sjedinjenim Državama, obuhvaća dvjesto trideset i sedam tisuća četvornih milja. U jednoj četvornoj milji ima dvadeset sedam milijuna osamsto sedamdeset i osam tisuća i četiristo četvornih stopa, i stoga, šest bilijuna šesto i sedam milijardi sto osamdeset milijuna osamsto tisuća (6.607.180.800.000) četvornih stopa u Teksasu. Dopuštajući deset četvornih stopa kao površinu koju pokriva svako mrtvo tijelo, nalazimo da bi Teksas, kao groblje, po ovoj stopi mogao primiti šesto šezdeset milijardi sedamsto osamnaest milijuna i osamdeset tisuća (660.718.080.000) tijela, ili gotovo tri puta više od naše preuveličane procjene broja naše rase koji su živjeli na zemlji.

Osoba koja stoji zauzima oko jednu i dvije trećine četvorne stope prostora. Po ovoj bi stopi

sadašnja populacija zemlje (milijardu i četiristo milijuna ljudi) mogla stajati na površini od osamdeset i šest četvornih milja — što je površina znatno manja od površine grada Londona ili Philadelphije. A otok Irska (površine trideset i dvije tisuće četvornih milja) pružio bi prostor za stajanje za više nego dvostruko veći broj ljudi koji su ikada živjeli na zemlji, čak i prema našoj preuveličanoj procjeni.

Nema onda mnogo poteškoća u rješavanju ovog prigovora. A kada se prisjetimo Izaijinog proročanstva (35:1-6), da će zemlja dati svoj urod; da će se pustinja radovati i cvjetati kao ruža; da će u pustoši provreti vode, i potoci u pustinji, vidimo da Bog ukazuje na to da je predvidio sve potrebe svog plana, i da će obilato providjeti za potrebe svojih stvorenja na ono što će se činiti vrlo prirodnim načinom.

RESTITUCIJA NASUPROT EVOLUCIJI

Neki bi mogli prigovoriti da svjedočanstvo Svetog pisma o ljudskoj restituciji u prijašnje stanje nije u skladu s učenjima znanosti i filozofije, koje nas, s na izglednim razlogom, upućuju na superiornu inteligenciju ovog dvadesetog stoljeća, i tvrde da je to nepobitan dokaz da je pradačni čovjek zacijelo bio, u usporedbi s time, uvelike manjkav u inteligenciji, za što tvrde da je rezultat razvoja. S tog gledišta, restitucija u prijašnje stanje bila bi daleko od poželjne, i zasigurno suprotno od blagoslova.

Na prvi pogled takvo rasuđivanje izgleda uvjerljivo, i čini se da su ga mnogi skloni prihvatiti kao istinu bez pažljivog ispitivanja, govoreći s jednim proslavljenim brooklynskim propovjednikom: Ako je Adam uopće pao, njegov je pad bio prema gore, i što više i brže padamo iz njegovog prvobitnog stanja, to bolje za nas i za sve uključene.

Tako bi filozofija, čak i s propovjedaonice, Božju Riječ učinila ništavnom, i po mogućnosti nas uvjerila da su apostoli bili budale kada su objavili da su smrt i svaka nevolja došle zbog neposlušnosti prvog čovjeka, i da se one mogu

ukloniti a čovjek vratiti u božansku naklonost i život samo putem otkupnine. (Rim. 5:10,12,17-19,21; 8:19-22; Djela 3:19-21; Otkr. 21:3-5) Ali nemojmo brzopletu zaključiti da je ova filozofija nepobitna; jer ako bismo bili prisiljeni odbaciti doktrine apostola u vezi s podrijetlom grijeha i smrti te restitucijom u prvobitno savršenstvo, trebali bismo, pošteno govoreći, biti prisiljeni u potpunosti odbaciti njihovo svjedočanstvo i o svakoj drugoj temi, kao nenadahnuto i posljedično tome bez posebne težine ili autoriteta. Zato, u svjetlu činjenica, ukratko ispitajmo ovo sve popularnije gledište i pogledajmo koliko je duboka njegova filozofija.

Jedan zagovornik i predstavnik ove teorije kaže:

"Čovjek je isprva bio u fazi postojanja u kojoj je prevladavala njegova životinjska priroda, i gotovo ga je isključivo fizičko njime vladalo; zatim je polako rastao iz jednog stanja u drugo sve do sada, kada je prosječan čovjek dostigao stanje u kojem, moglo bi se reći, dolazi pod vlast mozga. Stoga se ovo doba može smatrati i označiti kao Doba mozga. Mozak pokreće velike pothvate današnjice. Mozak preuzima uzde vlasti; a elementi zemlje, zraka i vode se podvrgavaju. Čovjek stavlja ruku na sve fizičke sile, i polako ali sigurno postiže takvu moć nad područjem prirode koja daje dokaze da bi na kraju mogao uzviknuti, jezikom Alexandera Selkirka: 'Ja sam monarh svega što pogledom obuhvaćam.'"

Činjenica da se na prvi pogled neka teorija čini razumnom ne bi nas trebala navesti da je brzopletu prihvatimo i pokušamo iskriviti Bibliju u skladu s njom. Na tisuću smo načina dokazali Bibliju i znamo izvan svake sumnje da ona sadrži nadljudsku mudrost koja njene izjave čini nepogrešivima. Trebali bismo također imati na umu da, iako znanstvena istraživanja treba pohvaliti, a njihove sugestije razmotriti, njihovi zaključci ipak nipošto nisu nepogrešivi. A kako i ne bi tisuću puta dokazala da su njezine vlastite teorije lažne, kada se sjetimo da je pravi znanstvenik samo učenik koji pod mnogim nepovoljnim

okolnostima pokušava, i bori se protiv gotovo nepremostivih poteškoća, naučiti iz velike Knjige prirode povijest i sudbinu čovjeka i njegova doma.

Mi se, stoga, ne bismo ni protivili niti bismo ometali znanstveno istraživanje; ali pri slušanju sugestija studenata Knjige prirode, pažljivo usporedimo njihove zaključke, koji su se tako često pokazali djelomično ili potpuno pogrešnima, s Knjigom božanskog Otkrivenja, i dokažimo ili opovrgnimo učenja znanstvenika prema "zakonu i svjedočanstvu. Ako ne govore po ovoj riječi, to je zato što u njima nema svjetla." (Iza. 8:20) Točno poznavanje obiju knjiga dokazat će da su one u skladu; ali dok ne budemo imali takvo znanje, Božje Otkrivenje mora imati prednost, i mora biti mjerilo među djecom Božjom, po kojem će se prosuđivati navodna otkrića pogrešivih bližnjih.

Ali držeći se ovog načela, pogledajmo ne postoji li neko drugo razumno rješenje za povećano znanje, vještinu i moć čovjeka od teorije evolucije — da je čovjek, iako se prvobitno razvio iz vrlo niskog reda bića, sada dosegaio superiorno ili "Doba mozga". Možda ćemo ipak otkriti da se izumi i pogodnosti, opće obrazovanje te šire širenje i povećanje znanja, ne mogu pripisati većem kapacitetu mozga, nego povoljnijim okolnostima za upotrebu mozga. Da je kapacitet mozga danas veći nego u prošlim dobima, mi poričemo; dok slobodno priznajemo da je, zbog povoljnih okolnosti, upotreba onog kapaciteta mozga koji ljudi danas imaju općenitija nego u bilo kojem prijašnjem razdoblju, te se stoga znatno više očituje. U proučavanju slikarstva i kiparstva, ne vraćaju li se studenti ovog "Doba mozga" velikim majstorima prošlosti? Ne priznaju li time moć mozga i originalnost dizajna kao i vještinu izrade vrijednu oponašanja? Ne oslanjaju li se sadašnje "Doba mozga" uvelike na originalne dizajne iz prošlih stoljeća u pogledu svoje arhitekture? Ne proučavaju li govornici i logičari ovog "Doba mozga" i ne kopiraju li metode i silogizme Platona, Aristotela, Demostena i drugih iz prošlosti? Ne bi li mnogi današnji javni govornici itekako mogli poželjeti

jezik jednog Demostena ili Apolona, a još više jasnu moć rasuđivanja apostola Pavla?

Da se vratimo još dalje u prošlost: iako bismo se itekako mogli pozvati na retoričke sposobnosti nekoliko proroka i na uzvišene poetske slike raspršene diljem Psalama, upućujemo ove filozofe "Doba mozga" na mudrost i logiku, ništa manje nego na fine moralne osjećaje, Joba i njegovih tješitelja. A što da kažemo o Mojsiju, "poučenom u svoj mudrosti egipatskoj"? Zakoni dani preko njega bili su temelj zakonima svih civiliziranih nacija, i još uvijek su prepoznati kao utjelovljenje čudesne mudrosti.

Iskopavanje drevnih zakopanih gradova otkriva poznavanje umjetnosti i znanosti u prošlim vremenima koje iznenađuje neke od filozofa ovog takozvanog "Doba mozga." Drevne metode balzamiranja mrtvih, kaljenja bakra, izrade elastičnog stakla i damasknog čelika (damščevine) spadaju među postignuća daleke prošlosti koja mozak sadašnjeg doba, sa svim svojim prednostima, nije u stanju ni shvatiti ni ponovno proizvesti.

Vraćajući se četiri tisuće godina unatrag u otprilike Abrahamovo vrijeme, nalazimo Veliku piramidu u Egiptu — predmet čuđenja i zadivljenosti za najučenije znanstvenike današnjice. Njena konstrukcija točno je u skladu s najnaprednijim dostignućima ovog "Doba mozga" u znanostima matematike i astronomije. Ona nedvojbeno naučava istine koje se danas mogu samo približno odrediti upotrebom modernih instrumenata. Tako su upečatljiva i jasna njena učenja da su neki od vodećih svjetskih astronoma bez oklijevanja proglasili da je božanskog porijekla.

Pa čak i kada bi naši evolucionisti "Doba mozga" priznali da je to božansko uređenje i da je njena mudrost nadljudska, ipak moraju priznati da je ljudske izgradnje. A činjenica da je u to davno vrijeme neka skupina ljudi imala mentalni kapacitet izraditi takvo božansko uređenje, za koje bi vrlo malo ljudi danas bilo sposobno učiniti s modelom pred sobom i sa svim modernim znanstvenim aparatima pri

ruci, dokazuje da naše "Doba mozga" razvija više umišljenosti nego što okolnosti i činjenice opravdavaju.

Ako smo, dakle, dokazali da mentalni kapacitet današnjice nije veći od onog iz prošlih vjekova, nego vjerojatno manji, kako ćemo objasniti povećanje općeg znanja, moderne izume, itd.? Vjerujemo da ćemo to moći pokazati razumno i u skladu sa Svetim pismom. Izumi i otkrića koja se sada pokazuju tako vrijednima, i koja se smatraju dokazom da je ovo "Doba mozga", zapravo su vrlo moderni — gotovo svi su nastali u proteklom stoljeću, a među najvažnijima su oni u zadnjih šezdeset godina; na primjer, primjena pare i električne energije — u telegrafiji, na željeznici i parobrodarstvu, te u strojevima raznih mehaničkih industrija. Ako su, dakle, to dokazi o povećanoj snazi mozga, "Doba mozga" mora da tek počinje, i logičan je zaključak da će iduće stoljeće posvjedočiti svakom obliku čuda kao svakodnevnoj pojavi; i uz isti omjer povećanja, gdje bi to završilo?

No pogledajmo ponovno: Jesu li svi ljudi izumitelji? Kako ih je samo malo čiji su izumi doista korisni i praktični, u usporedbi s brojem onih koji cijene i koriste izum kada im se stavi u ruke! Niti govorimo podcjenjivački o toj vrlo korisnoj i visoko cijenjenoj klasi javnih službenika kada kažemo da je manji broj njih ljudi velike moždane snage. Neki od najpametnijih ljudi na svijetu, i najdubljih mislilaca, nisu mehanički izumitelji. A neki izumitelji su intelektualno tako spori da se svi pitaju kako su uopće naišli na otkrića do kojih su došli. Velika načela (električna energija, snaga pare, itd.), koja mnogi ljudi kroz mnogo godina iznalaze, primjenjuju i poboljšavaju iznova i iznova, općenito su otkrivena sasvim slučajno, bez vježbanja velike moždane snage, i relativno netraženo.

S ljudskog stajališta možemo ovako objasniti moderne izume: Izum tiskarstva, 1440. godine po Kr., može se smatrati polazištem. S tiskanjem knjiga došli su zapisi misli i otkrića mislilaca i promatrača, koji, bez tog izuma, nikada ne bi bili poznati njihovim

nasljednicima. S knjigama je došlo općenitije obrazovanje i, konačno, pučke škole. Škole i fakulteti ne povećavaju ljudski kapacitet, ali ipak čine mentalnu vježbu općenitijom, i stoga pomažu u razvoju već postojećeg kapaciteta. Kako znanje postaje općenitije i knjige češće, generacije koje ih posjeduju imaju izrazitu prednost pred prijašnjim generacijama; ne samo u tome što sada postoji tisuću mislilaca na jednoga u prošlosti, kako bi jedni druge izoštravali i poticali sugestijama, nego i u tome što svaka od kasnijih generacija, kroz knjige, ima objedinjeno iskustvo prošlosti kao dodatak vlastitom. Obrazovanje i hvalevrijedna ambicija koja ga prati, poduzetnost, te želja za postizanjem istaknutosti i sposobnosti, potpomognuti zapisima i opisima izuma u dnevnom tisku, potaknuli su i razbistrili čovjekove moći opažanja, te stavili svakoga u pripravnost da otkrije ili izumi, po mogućnosti, nešto za dobrobit i udobnost društva. Stoga sugeriramo da moderni izumi, promatrani s čisto ljudskog stajališta, naučavaju, ne o povećanju kapaciteta mozga, nego o izoštrošenom opažanju uzrokovanom prirodnim uzrocima.

A sada dolazimo do Svetog pisma kako bismo vidjeli što ono naučava o ovoj temi; jer iako vjerujemo, kao što je gore sugerirano, da su izumi i povećanje znanja, itd., među ljudima rezultati prirodnih uzroka, mi ipak vjerujemo da je sve te prirodne uzroke Jehova Bog davno isplanirao i odredio, te da su se oni u svoje vrijeme obistinili — Njegovom svevišnjom providnošću, po kojoj On "radi sve prema savjetu svoje volje". (Efež. 1:11) Prema planu otkrivenom u Njegovoj Riječi, Bog je naumio dopustiti da grijeh i bijeda vladaju i ugnjetavaju svijet šest tisuća godina, a zatim u sedmom mileniju obnoviti sve stvari i iskorijeniti zlo — uništavajući ga i njegove posljedice po Isusu Kristu, kojeg je unaprijed odredio da izvrši to djelo. Stoga, kako se šest tisuća godina vladavine zla počelo bližiti kraju, Bog je dopustio okolnosti koje su pogodovale otkrićima, u proučavanju i Njegove Knjige Otkrivenja i Njegove Knjige prirode, kao i u pripremi mehaničkih i kemijskih naprava

korisnih u blagoslivljanju i uzdizanju čovječanstva tijekom Milenijskog doba, koje se sada treba uvesti. Da je to bio Božji plan, jasno je naznačeno proročanskom izjavom: "O Daniele, zatvori riječi i zapečati knjigu, čak do vremena kraja; [tada] će mnogi juriti tamo-amo, i ZNANJE [ne kapacitet] će se umnožiti", "i nitko od zlih neće razumjeti [Božji plan i put], ali mudri će razumjeti"; "i bit će vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda, pa sve do tog vremena." Dan. 12:1,4,10

Nekima bi se moglo učiniti čudnim što Bog nije uredio stvari tako da sadašnji izumi i blagoslovi ranije dođu čovjeku kako bi ublažili prokletstvo. Treba imati na umu, međutim, da je Božji plan bio da čovječanstvu pruži puno shvaćanje prokletstva, kako bi, kada blagoslov dođe na sve, zauvijek odlučili o beskorisnosti grijeha. Nadalje, Bog je previdio i prorekao ono što svijet još ne shvaća, naime, da bi Njegovi najodabraniji blagoslovi doveli do većih zala i proizvodili bi ih kada bi se dodijelili onima čija srca nisu u skladu s pravednim zakonima svemira. Naposljetku će se vidjeti da je to što Bog sada dopušta povećane blagoslove praktična pouka o ovoj temi, koja može poslužiti kao primjer ovog načela kroz cijelu vječnost — kako anđelima, tako i obnovljenim ljudima. Kako je to moguće, samo predlažemo:

Prvo: Sve dok je čovječanstvo u sadašnjem palom ili izopačenom stanju, bez strogih zakona i kazni te vlade dovoljno jake da ih provodi, sebične će sklonosti više ili manje imati prevlast nad svima. A s obzirom na nejednake individualne kapacitete ljudi, ne može se dogoditi drugačije nego da rezultat izuma strojeva koji štede rad mora, nakon uzbuđenja i poticaja izazvanih proizvodnjom strojeva, težiti tome da bogati postanu bogatiji, a siromašni siromašniji. Očita tendencija je prema monopolu i samouzdanju, što prednost stavlja izravno u ruke onih čiji su kapacitet i prirodne prednosti već najpovoljniji.

Drugo: Da je moguće donijeti zakon tako da se sadašnje bogatstvo i njegovo svakodnevno

povećanje ravnomjerno raspodjele među svim klasama, što nije moguće, ipak, bez ljudskog savršenstva ili nadnaravne vlade koja bi regulirala ljudske poslove, rezultati bi bili još štetniji od sadašnjeg stanja. Kada bi se prednosti strojeva koji štede rad i svih modernih naprava ravnomjerno podijelile, rezultat bi ubrzo bio veliko smanjenje radnih sati i veliko povećanje slobodnog vremena. Dokolica je iznimno štetna stvar za pala bića. Da nije bilo nužnosti rada i znoja lica, propadanje naše rase bilo bi mnogo brže nego što je bilo. Dokoličarenje je majka poroka; a mentalna, moralna i fizička degradacija zasigurno će uslijediti. Otuda Božja mudrost i dobrota što je zadržao te blagoslove dok nije došlo Njegovo vrijeme za njihovo uvođenje kao pripremu za Milenijsku vladavinu blagoslova. Pod kontrolom nadnaravne vlade Božjeg Kraljevstva, ne samo da će svi blagoslovi biti pravedno raspodijeljeni među ljudima, nego će slobodno vrijeme biti tako uređeno i usmjereno od strane iste nadnaravne vlade da će njeni rezultati proizvesti vrlinu i težiti prema gore, prema savršenstvu, mentalnom, moralnom i fizičkom. Sadašnje umnožavanje izuma i drugih blagoslova rastućeg znanja dopušteno je u ovom "danu pripreme" na tako prirodan način da si ljudi laskaju da je to zato što je ovo "Doba mozga"; ali u velikoj će mu se mjeri dopustiti da se odvije na način na veliko razočaranje, bez sumnje, ovih mudrih filozofa. Upravo je porast tih blagoslova onaj koji već počinje donositi svijetu vrijeme nevolje, koje će biti takvo kakvog nikada nije bilo otkako je naroda.

Prorok Daniel, kako je gore citirano, povezuje povećanje znanja i vrijeme nevolje. Znanje uzrokuje nevolju zbog izopačenosti rase. Povećanje znanja ne samo da je svijetu dalo predivne strojeve koji štede rad i pogodnosti, nego je također dovelo do povećanja medicinske vještine kojom su tisuće života produžene, i tako je prosvijetlilo čovječanstvo da ljudsko klanje, rat, postaje manje popularan, te su tako i druge tisuće pošteđene kako bi se rasa još više množila, koja se danas, možda, povećava brže nego u bilo

kojem drugom razdoblju povijesti. Dakle, dok se čovječanstvo brzo množi, potreba za njegovim radom se sukladno tome smanjuje; a filozofi "Doba mozga" pred sobom imaju problem da osiguraju zaposlenje i uzdržavanje za ovu veliku klasu koja se brzo povećava, čije se usluge, većinom zamijenjene strojevima, mogu izostaviti, ali čije potrebe i želje ne poznaju granice. Rješenje ovog problema, ti filozofi moraju na kraju priznati, nadilazi kapacitet njihovog mozga.

Sebičnost će i dalje upravljati bogatima, koji drže moć i povlašten položaj, te će ih zaslijeptiti kako za zdrav razum, tako i za pravdu. S druge strane, slična će ta sebičnost, udružena s nagonom za samoodržanjem i sve većom sviješću o vlastitim pravima, potaknuti na odvažnost jedne, a raspaliti druge pripadnike siromašnijih slojeva. Posljedica tih blagoslova na neko će se vrijeme pokazati strašnom – bit će to uistinu vrijeme nevolje, kakve nije bilo otkako je naroda – i to zato što čovjek u iskvarenom stanju ne može ispravno raspolagati tim blagoslovima bez vodstva i nadzora. Sve dok Milenijska vladavina ne prepíše Božji zakon u obnovljeno ljudsko srce, ljudi neće biti sposobni koristiti punu slobodu bez povrede ili opasnosti.

Dan nevolje završit će u svoje vrijeme, kada će Onaj koji je govorio bijesnom Galilejskom moru isto tako, s autoritetom, zapovjediti bijesnom moru ljudskih strasti, govoreći: "Mir! Utišaj se!" Kada Knez mira "ustane" u vlasti, rezultat će biti veliko zatišje. Tada će razbjeljeli i sukobljeni elementi prepoznati autoritet "Jehovinog Pomazanika", "otkrit će se slava Gospodnja, i svako će je tijelo vidjeti"; i u Kristovoj vladavini tako započetoj "blagoslovit će se sve obitelji na zemlji."

Tada će ljudi vidjeti da je ono što su pripisivali evoluciji ili prirodnom razvoju i pameti "Doba mozga", zapravo bilo bljeskanje Jehovinih munja (Ps. 77:18) u "danu njegove pripreme" za blagoslivljanje čovječanstva. Ali do sada to mogu vidjeti samo sveti, i razumjeti samo mudri u nebeskoj mudrosti; jer "Tajna je Gospodnja s onima koji ga se boje; i on će im

pokazati svoj savez." (Ps. 25:14) Hvala Bogu, da je on, dok se opće znanje povećavalo, također uredio da njegova djeca ne moraju "biti neplodna u spoznaji Gospodina" i u uvažavanju njegovih planova. I zahvaljujući ovom uvažavanju Njegove Riječi i planova osposobljeni smo razlučiti i oduprijeti se ispraznim filozofijama i ludim tradicijama ljudi koje proturječe Božjoj Riječi.

Biblijski izvještaj o stvaranju čovjeka govori da ga je Bog stvorio savršenog i ispravnog, kao svoju zemaljsku sliku; da je čovjek tražio razne izume i oskvrnuo se (Post. 1:27; Rim. 5:12; Prop. 7:29); da rasa, budući da su svi grešnici, nije bila sposobna sama sebi pomoći, te nitko ni na koji način nije mogao otkupiti svog brata ili dati Bogu otkupninu za njega (Ps. 49:7,15); da je Bog u suosjećanju i ljubavi napravio pripremu za to; da je, sukladno tome, Sin Božji postao čovjek, i dao čovjekovu otkupnu cijenu; da je on, kao nagradu za ovu žrtvu, a u svrhu dovršetka velikog djela pomirenja, bio visoko uzvišen, čak do božanske prirode; i da će u svoje vrijeme dovesti do restitucije rase u prvobitno savršenstvo i svaki blagoslov koji je tada posjedovala. Te se stvari jasno naučavaju u Svetom pismu, od početka do kraja, i u izravnoj su suprotnosti s teorijom evolucije; ili, točnije, takva "naklapanja znanosti, lažno tako nazvane", u nasilnom su i nepomirljivom sukobu s Božjom Riječi.

*"Nad nebom zemaljskim oblaci gnjeva još se valjaju,
I Božja osveta teškim bremenom na njezinoj duši stoji;
Ipak će ustati - iako je Bog prvo ukori -
U slavu i ljepotu tada krštena.*

*"Da, Zemljo, ti ćeš ustati; Očeva pomoć tvoja,
Iscijelit će ranu koju Njegova ruka ukora zadala;
Sudit će okrutnoj vladavini ohologa ugnjetavača,
I raskinuti njegove okove, i odbaciti njegova užeta.*

*"Tada će na tvom tlu besmrtno zelenilo nicati;
Kličite, planine, i vi, doline, pjevajte!
Više se vaše žedne stijene neće mrštiti napuštene,
Nevjernicima za šalu, neznabošcima za podsmijeh.*

*"Sparni će pijesci deseterostruku žetvu dati,
I novi Eden ukrasit će trnovito polje.
Već sada vidimo kako se nad zemljom široko njiše,
Svoj zlatni štap diže anđeo moćni,*

*"Mami svijetlu viziju sile koja silazi,
Broji svaka vrata i mjeri svaku kulu;
I kori zakašnjele pečate koji još zadržavaju
Tvog Lava, o Judo, od njegove predodređene vladavine."
—Heber*

13 KAKO ĆE SE SUDITI ČOVJEČANSTVU U BOŽJEM KRALJEVSTVU?

U budućem kraljevstvu, ljudima će se suditi prema njihovim djelima i izborima nakon uskrsnuća, u skladu s moralnim i duhovnim standardima Biblije.

Znamo da su kršćani opravdani vjerom u Boga (Rimljanima 3:28; 5:1) i da je spasenje od adamskog prokletstva (Otkupnina) dar od Krista (Rimljanima 5:18).

Mnogi kršćani vjeruju da su svi ljudi vječno osuđeni na temelju toga jesu li prihvatili Isusa "vjerom" prije smrti. Kao što smo vidjeli, Biblija zapravo uči da će se nekršćanima suditi prema njihovim djelima, prema onome što je napisano u knjigama (Otkrivenje 20:12; Matej 25:31-46), na temelju njihovog ponašanja i napretka nakon što uskrsnu tijekom Tisućljeća (1000 godina).

Božji sud ne sastoji se od kažnjavanja ljudi za pogreške učinjene u neznanju ili slabosti u njihovom prijašnjem životu. Umjesto toga, svatko će imati punu priliku učiti, rasti i donositi bolje izbore u svijetu bez sveprisutnog utjecaja Sotone i grijeha. Njihova prošla iskustva pomoći će im da razumiju razliku između dobra i zla, ali njihov konačni sud ovisit će o tome kako će reagirati na svoje obrazovanje u Božjem kraljevstvu.

Ivan 12:47-48: I ako tko čuje moje riječi i ne povjeruje, ja mu ne sudim; jer nisam došao suditi svijetu, nego spasiti svijet. Tko odbacuje mene i ne prima mojih riječi, ima svog suca - riječ koju sam govorio, ona će mu suditi u posljednji dan.

Ovo je u osnovi isti koncept kao u Otkrivenju 20:12, gdje se mrtvima sudilo prema njihovim djelima, po onome što je napisano u knjigama. U Božjem kraljevstvu na zemlji, čovječanstvu

će se suditi prema moralnim i duhovnim standardima zapisanim u biblijskim knjigama, a posebno prema onome što je Isus govorio. Danas kršćani nisu u stanju činiti savršena djela (Rimljanima 3:11-12, 20; 8:3; Hebrejima 7:19). Međutim, u budućem kraljevstvu, ljudi će biti vraćeni u ljudsko savršenstvo koje je Adam izgubio i na kraju će biti sposobni za savršena djela.

- **Matej 12:32:** Tko god kaže riječ protiv Sina Čovječjega, oprostit će mu se; ali tko god kaže protiv svetog duha, neće mu se oprostiti ni u ovom dobu ni u dobu koje dolazi.

Osobni sud odvija se u dva doba i među dvjema klasama, prvo nad kršćanima koji su primili sveti duh od Pedesetnice, a zatim kasnije nad cijelim čovječanstvom nakon što Bog izlije svoj duh na SVAKO tijelo (Djela apostolska 2:17). Ali, očito će biti onih koji će govoriti protiv svetog duha. To zasigurno nisu vjerni kršćani koji će tada biti na nebu. Slijedom toga, to se odnosi na pojedince koji će, nakon što budu uskrsnuti iz mrtvih, ipak odabrati pobuniti se protiv tog božanskog utjecaja. Konačno, ustrajno, namjerno odbacivanje Božjeg duha – lišeno svake želje za moralnim ili duhovnim napretkom – ne može se oprostiti, jer predstavlja konačni izbor odbacivanja samog izvora života.

- **Otkrivenje 22:14-15:** Blagoslovljeni su oni koji vrše Njegove zapovijedi, da imaju pravo na stablo života i da uđu na vrata u grad. A vani su psi i vračari i bludnici i ubojice i idolopoklonici, i tko god voli i čini laž.

Budući da trenutno nitko ne jede sa "stabla života", ovo se proročanstvo odnosi na buduće vrijeme. Izvan grada (Božjeg kraljevstva na

zemlji) nalaze se grešnici koji odbacuju Božje pravedne standarde. U to vrijeme, ljudi će morati donijeti odluku hoće li slijediti Božje zapovijedi i živjeti ili ih odbaciti i na kraju umrijeti. Ali, logično je zaključiti da će takvih biti vrlo malo.

- **Izaija 26:9:** ... Jer kada su Tvoji sudovi na zemlji, stanovnici svijeta uče se pravednosti.

Izaija opisuje kako se ljudi na zemlji uče pravednosti tijekom razdoblja suđenja u Božjem budućem kraljevstvu na zemlji.

GLAVNE MISLI (KLJUČNI ZAKLJUČCI)

- Ljudima će se suditi prema njihovim djelima i izborima nakon uskrsnuća, u skladu s biblijskim moralnim i duhovnim standardima.
- Sud se temelji na ponašanju i razvoju karaktera tijekom Tisućljeća.

Poglavlje 5

PATNIČKI SPASITELJ I PATNIČKI KRŠĆANI

Čak i ako čovječanstvo u ovom životu nauči lekciju o strašnim posljedicama grijeha, kako znamo da će Božje Kraljevstvo uspjeti? Kakvo jamstvo postoji da će barem većina kristalizirati bogolikost koja će im omogućiti da žive u vječnom miru, skladu i sreći?

Isus je naše jamstvo. On je "jamac boljeg saveza" (Heb. 7:22), Novog saveza koji će blagosloviti cijelo čovječanstvo u Božjem Kraljevstvu. Kao Kralj, Svećenik i Sudac u tom Kraljevstvu, njegovo će se ime zvati "Čudesni" (Otkr. 20:6; Ivan 5:22; Iza. 9:6). Da, Isus će biti "Čudesan" uspjeh.

ZAŠTO JE ISUS PATIO

Ne samo da je Isus umro kako bi osigurao plaćanje, savršeni ljudski život koji će na kraju osloboditi ljudsku rasu od smrti; nego je tijekom svog života patio od ruku svojih bližnjih kako bi mogao u potpunosti suosjećati sa svakom njihovom potrebom.

Prorok Izaija predvidio je Isusovu patnju. "Prezren bješe i odbačen od ljudi; čovjek boli, vičan patnjama... Doista, on je ponio naše patnje i uzeo na se naše boli... Za naše je prijestupe proboden ... i njegovim smo modricama iscijeljeni" (Iza. 53: 3-5). Stoga nam Hebrejima 4:15 govori da je Isus suosjećajni veliki svećenik koji može suosjećati s našim slabostima. Isus je neprestano dopuštao da bude pogođen nevoljom kroz kontakt s grešnim čovjekom.

Svaki put kada bi Isus iscjeljivao, to je bilo na račun njegove vlastite snage. Čitamo da je "sila [snaga] izišla iz njega" (Mar. 5:30) dok je iscjeljivao slijepu, hrome, gluhe, gubave. Trošio je vlastitu snagu kako bi mogao suosjećati s

našim slabostima. Nadalje, Isusu su se izrugivali; iskusio je brutalnost, nasilje i ubojstvo od ruku svojih bližnjih. Kao Židov, okusio je rasni prijezir Rimljana. Poistovjetio se sa siromaštvom, teškim radom i anonimnošću. Pun suosjećanja, njegovo je srce bilo dirnuto za mentalno bolesne, fizički bolesne, hrome, gluhe i slijepu. Zašto? Zato da bi u Božjem Kraljevstvu Krist znao točno koje će lekcije čovječanstvu trebati. "Koji može suosjećati s neukima i onima koji zastranjuju; jer je i sam zaogrnut slabošću" (Heb. 5:2). Isus je preuzeo na svoja ramena bolesti ovog svijeta. Uistinu, on može suosjećati s neukima i onima koji zastranjuju. One koje je otkupio, znat će i kako obnoviti.

VAŠ VISOKI POZIV

Isus je umro prije gotovo 2000 godina. Prirodno se nameće pitanje: Zašto tolika odgoda prije uspostave njegovog Kraljevstva za blagoslov cijelog čovječanstva? Jedno je jasno kroz cijelu Bibliju: Bog nije pokušavao obratiti svijet od Isusove smrti i uskrsnuća.

Sveto pismo govori o tome da Bog posluje sa samo nekolicinom za određenu svrhu. O Kristovim se sljedbenicima govori kao o malom stadi. "Ne boj se, malo stado; jer se svidjelo vašem Ocu dati vam kraljevstvo" (Luka 12:32). Bog poziva samo nekolicinu; predstavnik svake vrste ljudske rase poziva se u Kristovu crkvu. Grčka riječ prevedena kao "crkva" u Novom zavjetu znači "zvani" (ili "sazvani").

Koji je to poseban poziv ili odabir crkve? Kršćani su pozvani na višestruku službu sudaca, svećenika i kraljeva čovječanstva u Kristovom Kraljevstvu. Kakva čast! Isprva naša vjera posrće. Ali Sveto pismo je po ovom pitanju izričito. Prva Korinćanima 6:2 navodi

da će "sveti suditi svijetu". Prva Petrova 2:9 pokazuje da su kršćani pozvani biti "kraljevsko svećenstvo". Slično tome, Otkrivenje 1:6 i 5:10 navodi da smo od Boga pozvani biti "kraljevi i svećenici" i da ćemo "kraljevati na zemlji". Otkrivenje 20:6 navodi da će kršćani "biti svećenici Božji i Kristovi, i kraljevat će s njim tisuću godina."

Suci, svećenici, kraljevi! Na kakvu su službu kršćani pozvani! Ali kakvu strogu obuku kršćanin mora proći da bi postigao ovu službu.

NE MNOGO MUDRIH

Gledajte, braćo, na svoj poziv: nema mnogo mudrih po tijelu, nema mnogo moćnih, nema mnogo plemenitih koji su pozvani. Nego je Bog izabrao lude stvari svijeta da posrami mudre;... i niske stvari svijeta, i prezrene stvari je Bog izabrao, da, i stvari koje nisu, da uništi stvari koje jesu: da se nijedno tijelo ne bi hvalilo u njegovoj prisutnosti (1. Kor. 1:26-29).

Većinom, Bog zaobilazi svjetske standarde veličine i poziva obične ljude iz ljudske rase da sačinjavaju "malo stado". Kako će to "uništiti stvari koje jesu"? Kroz povijest, ljudska mudrost je iskušala svaku zamislivu filozofiju i političku i/ili ekonomsku ideologiju, ali čovjek nije uspio riješiti probleme čovječanstva. Svaka stranica povijesti je zapis čovjekove nečovječnosti prema čovjeku. Mana nije toliko u ideologiji, koliko u čovjekovom sebičnom srcu. Povijest potvrđuje biblijsko učenje da je čovjek rođen u grijehu i "oblikovan u bezakonju" (Psalam 51:5). 20. stoljeće započelo je s velikim očekivanjima. Kroz znanost i tehnologiju dosegnut će se utopija! Nažalost, ovo se stoljeće zatvara u razočaranju. Komunizam je propao. Kapitalizam je na rubu bankrota. Samoubojstva tinejdžera bez presedana, poroci, droga i nemoral simptomi su civilizacije koja se samo uništava. U međuvremenu, zemlja postaje pustoš zagađenja. S više od pet milijardi ljudi koji prvo misle na sebe, može li biti drugačije?

Tako je Gospodin "uništio stvari koje jesu". Ljudska povijest je dokazala uzaludnost

ljudskih napora. Nijedno tijelo ne može se hvaliti u Njegovoj prisutnosti. Nijedan predsjednik, premijer ili državnik, ili bilo tko drugi, ne može se pohvaliti da ima rješenje za sve čovjekove pojedinačne ili kolektivne bolesti.

SRCE PUNO RAZUMIJEVANJA

Ali postoji nekolicina onih koji su rano naučili da se ne uzdaju u mišicu tijela (tjelesnu snagu) za rješenja. Kroz vjeru u Božju riječ oni shvaćaju da će samo Božje Kraljevstvo u potpunosti riješiti ljudska zla. Prihvatili su Isusa kao svog spasitelja i izvršili potpuno posvećenje da vrše Božju volju. Njihov je poziv biti sudci, svećenici i kraljevi s Kristom u Božjem Kraljevstvu.

Ovi kršćani nisu oslobođeni svog dijela tragedija uobičajenih za čovjeka (1. Kor. 10:13). Iako mnogi iz čovječanstva postaju ogorčeni ili otvrdnuti životnim tragedijama, posvećeni kršćani imaju Božji mir koji nadilazi svaki razum (Fil. 4:7). Njihova vjera shvaća da tragedija pruža Gospodinu priliku da u njima razvije nježno srce, i srce puno razumijevanja.

Gubitak voljene osobe, muža, žene, roditelja, djeteta može ostaviti mentalne ožiljke. Fizička tragedija, poput invaliditeta, sljepoće ili gluhoće, može nekoga ostaviti zaboravljenim članom ljudske obitelji. Ovisnici o drogama, alkoholičari, mentalno oboljeli otkrili su da ih malo tko može razumjeti. Tu su ožiljci mentalnog ili fizičkog zlostavljanja od strane stranca, pa čak i voljene osobe. Onima u ekonomskom siromaštvu, ništa ne bi moglo biti gore. Zatim, tu je i usamljenost. Neki su iskusili tamu usamljenosti do koje nijedna ljudska ruka nije mogla doprijeti. Posvećenim kršćanima ova raznolika iskustva pružaju jedinstvenu priliku za strpljivo podnošenje, dok ih Duh Božji iz dana u dan preobražava u Kristovu sliku (1. Petrova 1:7; 2. Kor. 4:16-18).

Najvažnija je borba podvrgavanja grešnog tijela i njegovih interesa. To su "borbe unutra" (2. Kor. 7:5; 10:4-6; Heb. 12:4). Kršćaninova borba protiv vlastitog palog tijela daje mu

suosjećanje i razumijevanje u vezi s grijehom ukorijenjenim u srcima ljudi. Svećenik je onaj "koji može suosjećati s neukima i onima koji zastranjuju; jer je i sam zaogrnut slabošću" (Heb. 5:2).

To se može ilustrirati plemenitim radom Anonimnih alkoholičara (A.A.). Bitan korak A.A. terapije je dodijeliti bivšeg alkoholičara svakom alkoholičaru koji dođe potražiti pomoć. Žrtva koju tjera alkohol neće rado prihvatiti pomoć ili savjet od bilo koga. Kako bi itko mogao znati njegovu agoniju, njegovu depresiju, njegov očaj, ako nije dijelio isto iskustvo? Ali alkoholičar će prihvatiti pomoć od bivšeg alkoholičara jer zna da ta osoba može razumjeti njegovu agoniju. A taj bivši alkoholičar spreman je u svakom trenutku doći k njemu da ga zamoli, ohrabri i da mu dobre

prijedloge za prevladavanje. Za rehabilitaciju alkoholičara potreban je bivši alkoholičar. Psalam 51:13 prekrasno prikazuje to načelo. Budući da su Isusovi sljedbenici nekada bili grešnici i prijestupnici, moći će reći o svom radu u Kraljevstvu —

Učit ću prijestupnike tvojim putovima; i grešnici će se obratiti tebi.

Konačno, crkva će biti sjedinjena s Kristom tijekom njegovog povratka i dijeliti slavu njegovog Kraljevstva. Poput njega (1. Ivanova 3:2), oni će biti suosjećajni svećenici, sudci puni razumijevanja i dobrohotni kraljevi (Otkr. 20:6; 1. Kor. 6:2). Kao cjelina u potpunosti će razumjeti svijet čovječanstva koji je bolestan od grijeha, mentalno iskrivljen, emocionalno obilježen ožiljcima i fizički narušen.

POMIRENJE IZMEĐU BOGA I ČOVJEKA

Neka bude svjetlost

Slobodno preuzmite tiskani primjerak.
Udruženi Istraživači Biblije U Hrvatskoj
www.istrzivaciBiblijeuHrvatskoj.com

KONTAKTIRAJTE NAS
za Vaš primjerak

**BRZA I BESPLATNA
DOSTAVA**
na Vašu adresu

**POSJETITE NAŠU
WEB STRANICU**
za više informacija

Besplatan tiskani primjerak

Nego, u dane glasa sedmoga anđela, čim zatrubi,
dovršit će se tajna Božja, kao što evanđeljem navijesti
slugama svojim, prorocima." VB.

Kontakt: 098 - 199 - 4362

www.ist.istrzivaciBiblijeuHrvatskoj.com

**Udruženi istraživači Biblije
U HRVATSKOJ**